

ALORS ON DANSE

*Et là tu te dis que c'est fini
Car pire que ça ce serait la mort
Quand tu crois enfin que tu t'en sors
Quand y en a plus et ben y en a encore*
Stromae

EDOUARD – donderdag 6 juni

1

Als een op hol geslagen kudde wildebeesten donderen de eerste noten van *Alors on danse* over het podium van KluB C waar Alex en ik staan. Verrast zet ik een stap naar achteren, verder bij hem vandaan. Hij doet hetzelfde en nu we niet langer neus aan neus staan, vuisten gebald, lijkt het alsof ik hem pas echt zie. Die kop die ik ken als de mijne. De grijze indringende blik, het uitdunnende haar, de groeven die de jaren hebben uitgesleten in het gezicht dat me eigen en toch geheel vreemd is.

Ook hij neemt mij op, we peilen elkaar en wanneer de wind door de open voorkant naar binnen waait, kijken we tegelijk op naar de wolkenpanelen die bungelen aan de stellingen, hoog boven onze hoofden. Het was de koudste en natste lente in jaren en het ...

Zijn bruuske hoofdbeweging houdt me bij de les.

Wat is zijn volgende zet?

Hebben de wind of de muziek hem tot bedaren gebracht of net niet?

Zijn rust is bedrieglijk, de armen die naast het lichaam hangen, de handen geopend, het betekent niets. Ik mag mij er niet door laten sussen. Nu knijpt hij zijn ogen samen, onmerkbaar voor eender wie, maar niet voor mij. Deze tic die ik jarenlang niet zag en toch direct herken, betekent onheil. Nu volgt het strekken van de vingers, de lichte rol van het hoofd. Daar gebeurt het. Ook de voeten verschuiven en hoewel ik het niet zie, weet ik dat zijn tenen zich krommen, zijn knieën zich buigen.

Dat hij me zou zoeken weet ik al sinds ik hem eergisteren terugzag, na meer dan een kwart eeuw. Maar hier, in deze immense, verlaten tent waar ik tijdens mijn pauze op adem had willen komen, had ik hem niet verwacht. Een clash met muziek had ik ook niet verwacht.

Ik ben altijd gevoelig geweest voor muziek. Velen belijden de liefde voor muziek in hun jeugd, onderwerpen zich met pathos en overgave, maar zweren ze nadien af, of laten haar verdrinken in

het geraas van het leven. Sommigen, zoals ikzelf, blijven haar trouw. Nog altijd kan een lied me verweken, of omgekeerd, verharden.

Zoals nu.

De saxofoon klaagt en alle leed dat Alex mij jarenlang toebracht snerpt door mijn lijf. Ook vandaag wil hij me kapot en dat laat ik niet toe. Niet meer.

Pire que ça ce serait la mort.

Et là tu cries encore plus fort.

Binnenin mij drumt het verzet. Het wil eruit. Stromae wekt de wei, wekt mij. Alles bruist en kolkt. Hoe dun plots het likje vernis. Het barst, het breekt en daar ben ik.

Dit is het moment van de waarheid.

Mijn spieren spannen zich op, klaar om de aanval af te weren.

‘Het spel is uit!’ roep ik. Verwensingen die te lang, te diep in mij leefden, verdrinken in het lawaai. Maar hij weet wat ik hem toeschreeuw, hij weet het.

‘Wij zijn nog niet klaar!’ brult hij terug en zo duidelijk alsof ik ze heb gehoord herken ik de woorden.

Nee, we zijn nog niet klaar.

Hij is de eerste die slaat. Zijn plotse uithaal verrast me. Voor ik mijn armen in afweer kan heffen, landt zijn vuist op mijn lip. De pijn vlamt door mijn kaak. Een bloedsmaak vult mijn mond en stuwt mijn drift. Het is nu of nooit.

Met een paar snelle passen sprint ik het podium af en verdwijn tussen de stellingen waarop de tribunes rusten. Soepel glijd ik tussen de palen door. Naar het midden zal ik hem leiden, naar een plek waar niemand ons ziet. Bijna ga ik onderuit over een losse staaf die tussen de stellingen zwerft. De staaf der voorzienigheid. Een teken. Ik wist het, het recht staat aan mijn kant. Ik gris de staaf van de grond. De kleine voorsprong die ik heb is genoeg. Vlak voor hij me inhaalt en kan bespringen, draai ik me naar hem om, mijn handen rond het ijzer geklemd. Hier tussen de palen galmt en eechoot het lied, steeds luider. Het slotakkoord zet in. Het trilt in het ijzer in mijn hand.

Het onafwendbare is beslist, en een diepe vastberadenheid verspreidt zich door mijn lichaam.

Bijna begin ik te lachen. De teerling is geworpen. Ziet hij het, snapt hij het?

Nee. Hij daagt me uit, hij lacht me uit, nog altijd. Ik zet me schrap en trotseer de afgrond in zijn blik. Je durft niet, zeggen zijn ogen, zijn mond. De kanonskogel in mijn borst, de kracht in mijn armen is onzichtbaar, aangejaagd door jaren van vernedering.

Ik schreeuw, hef het wapen en haal uit, zo hard ik kan. Mijn zwaai draait te ver uit en achter mij ketst de staaf af op de stellingen. Pijn vlamt door mijn armen.

Met open mond maar geluidloos blijft hij lachen, zoals alleen hij dat kan. Weer hef ik mijn wapen.

Nu!

Dit keer richt ik precieser. Op het laatste moment zet hij een stap opzij en ik raak zijn schouder. Verbaasd grijpt hij naar de plek waar de staaf landde. Harder dan hij had verwacht. De derde keer zal hem vellen. Richten, zwaaien, slaan. Vol op zijn slaap. Die had hij niet zien komen, hij die altijd geloofde dat niemand hem wat kon maken. Hij zakt in slow motion in elkaar. Een straaltje bloed loopt uit zijn oor.

Zie je dat ik het kan? Zie je mij, Alex! Ik maak je kapot!

Ik hef de staaf en sla, sla de grijns van zijn gezicht, sla weer, en nog een keer.

Schuivend op zijn zij probeert hij bij me vandaan te komen. In krabbenpas. Ik lach. Ziedaar, de almachtige, kruipend, scharrelend, met stuiptrekkende ledematen. Is het eindelijk genoeg geweest voor hem?

‘Wat? Niet leuk meer?’ schreeuw ik.

Dan zie ik de angst in zijn ogen. Doodangst. Ze schudt me ruw bij zinnen en de schreeuw bevriest op mijn lippen.

Wat heb ik gedaan?

Vol afschuw staar ik naar het bloed, zoveel bloed, rood en rauw. En in het bloed zijn blik, zijn ogen waarin ik mezelf herken. Verslagen. Kapot. Ik val op mijn knieën naast hem neer. Ik had het recht niet. Ik strek mijn hand uit, wil de zijne pakken, maar het lukt me niet. Ik kan het niet. Ik kan alleen maar kijken en wachten tot het gereutel stopt, tot het gedaan is. Ik kan alleen maar lopen, weg van alles. Mijn voeten snellen tussen de stellingen, onder de wolkenpanelen, door de tentopening, langs de rug van de bewaker die zijn blik op het grote scherm gericht houdt, door de boomgaarden, weg van hem en van mezelf. Mijn adem zwoegt en stokt, mijn maag komt omhoog en net op tijd buig ik voorover. In één langgerekte gulp keert mijn lijf zich binnenste

buiten. Wanneer ik me kreunend weer rechthijs, zie ik dat de staaf nog in mijn handen zit, als het stokje dat ik nooit heb kunnen doorgeven.